

“ภาพรวมเศรษฐกิจจีน 17 มณฑล”

บทคัดย่อ

จีนเป็นประเทศขนาดใหญ่ ประกอบด้วย 22 มณฑล 5 เขตปกครองตนเอง และ 4 มหานคร และ 2 เขตบริหารพิเศษ ซึ่งแต่ละเขตปกครอง/มณฑลล้วนมีขนาดใหญ่และประชากรจำนวนมาก มีความแตกต่างในมิติต่างๆ ได้แก่ แหล่งที่ตั้ง เศรษฐกิจ ระบบสาธารณูปโภค นโยบายและการบริหารของภาครัฐ การศึกษา และอื่นๆ นอกจากนี้ รัฐบาลท้องถิ่นในแต่ละมณฑลยังมีอำนาจทางการบริหารระดับท้องถิ่นค่อนข้างเป็นอิสระตามระบบกระจายอำนาจจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่น (decentralization) และในบางมณฑลก็ยังมีปัญหาการกีดกันสินค้าที่ผลิตจากมณฑลอื่น

รายงานการศึกษาชิ้นนี้จึงศึกษาโดยแยกเป็นรายเขตปกครอง/มณฑล ซึ่งประกอบด้วย 17 มณฑล/เขตปกครองตนเอง ได้แก่ เหอเป่ย์ ซานซี มงโกเลียใน จีหลิน เฮยหลงเจียง เจียงซู อันฮุย เจียงซี ซานตง เหอหนาน หูเป่ย์ หูหนาน ธิเบต กานซู ซิงไห่ หนิงเซี่ย และซินเจียง ในแต่ละมณฑลประกอบด้วยหัวข้อการศึกษาชุดเดียวกัน แต่มีรายละเอียดทั่วไปและรายละเอียดจำเพาะที่แตกต่างกัน ดังนี้ ภาพรวมสังคมและการปกครอง ภาพรวมด้านเศรษฐกิจ เกษตรกรรม อุตสาหกรรม การท่องเที่ยว การลงทุน การค้าภายใน การค้าระหว่างประเทศ เศรษฐกิจเมืองสำคัญและเขตเศรษฐกิจพิเศษ นโยบายและมาตรการของรัฐบาล

จากการวิเคราะห์ศักยภาพทางเศรษฐกิจของพื้นที่ศึกษาในประเทศจีนและนัยต่อไทย พบว่า โดยเปรียบเทียบแล้ว มณฑลทางภาคตะวันตกของจีน มีศักยภาพและมีโอกาสที่จะขยายความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจกับไทยมากกว่ามณฑลชายฝั่งทางตะวันออกซึ่งมีการพัฒนาเศรษฐกิจในระดับสูงกว่า และมีการพัฒนาความสัมพันธ์เชิงเศรษฐกิจกับประเทศอุตสาหกรรมอื่นค่อนข้างจะก้าวหน้าไปมากแล้ว

“Economic Overview of China’s 17 Provinces”

Abstract

The People’s Republic of China is a large country, divided into many provinces, municipalities and autonomous regions, each of which is huge both in terms of area and population. In addition, each region/province is rather different in terms of location, economy, infrastructure, government policies, education level, and etc. Importantly, due to China’s decentralization in administration, each provincial government has certain independent administrative power. Accordingly, some problems of local protectionism occur, for example, some imposing trade barriers on products produced in other regions/provinces.

This research presents a study and survey of **seventeen provinces**, as follows: Hebei, Shanxi, Inner Mongolia, Jilin, Heilongjiang, Jiangsu, Anhui, Jiangxi, Shandong, Henan, Hubei, Hunan, Tibet, Kansu, Qinghai, Ningxia and Xingjiang. The scopes of study are focused on the followings: geographical background, political administration and government policy, economic size and gross domestic product, people’s livelihood, agriculture, industry, tourism, foreign investment, domestic trade, foreign trade, and major cities and development zones thereof.

A study finding reveals that some western provinces have great potential for further cooperation with Thailand, as compared to those coastal provinces which have intensively developed and tied their economic cooperation with most industrial countries.
